

NỮ TU TIẾP TỤC TRUYỀN GIÁO TRÊN GIƯỜNG BỆNH

- Không hiểu lý do tại sao em cứ gọi Chị bằng Dì, và điều này không khiến em lúng túng chút nào cả!

Một anh y tá tươi cười nói với Chị Gabriella như thế.

Chị Gabriella người Pháp và là Nữ tử Đức Bà Thánh Tâm. Trong vòng 40 năm, Chị là nữ tu thừa sai phụ trách y tế trong giáo phận Bereina, thuộc Papouasie (Tân Guinea). Sau đó Chị trở về Pháp để chữa trị, sau tai nạn xe hơi trầm trọng và bị liệt giường. Từ đây, cuộc đời truyền giáo của Chị tiếp tục trên giường bệnh. Chính Chị Gabriella kể lại kinh nghiệm truyền giáo nơi nhà thương.

Tôi nằm nơi căn phòng số 316. Ban đầu, hơi có chút e ngại trong mối liên hệ giữa nhân viên y tế và tôi. Dần dần mọi người khám phá tôi là nữ tu, dần rằng, tôi không hề tiết lộ với ai. Từ đó, giữa các y tá và tôi, chúng tôi tạo nên mạng lưới thân hữu. Nhiều nữ y tá bỏ không đến nhà thờ nữa, xin tôi cầu nguyện cho họ và cho gia đình họ.

Từ ngày nằm bệnh viện, lời cầu tôi mang chiều kích khác: rất gần gũi với người đau yếu, đặc biệt những ai đau đớn trong thể xác và đau khổ trong trái tim. Ý thức về việc làm và sự hy sinh của các y tá, lời tôi cầu nguyện lan rộng các phòng bệnh bên cạnh, sang phòng làm việc của các bác sĩ và y tá. Vâng, tôi vô cùng cảm phục sự tận tâm cũng như lòng tận tụy nhẫn nại của các y tá. Nhiều lúc họ đoán trước niềm ước muốn của bệnh nhân. Một ngày, cô y tá nói với tôi:

- Nếu Chị muốn em gọi đầu cho, Chị cứ nói, em sẵn sàng giúp Chị!

Giới nhân viên y tế, tôi có dịp biết rõ. Bắt đầu tại Pháp, nơi tôi sinh trưởng và học nghề y tá. Rồi sang Papouasie Tân Guinea, nơi miền truyền giáo mà tôi phục vụ trong 40 năm, trong ngành y tế.

Tôi bắt đầu làm việc trong giáo phận Kerema. Hồi ấy, đường sá không có. Chúng tôi di chuyển từ làng này sang làng khác bằng xuồng, bè hoặc ghe. Sau này, chúng tôi mới có xuồng máy. Tôi săn sóc sức khỏe cho 850 trẻ em dưới 5 tuổi: chích thuốc ngừa và khám bệnh cho trẻ em.

Nơi cứ điểm truyền giáo, chúng tôi có một nhà hộ sinh. Chúng tôi phải khẩn thiết kêu mời các bà mẹ tương lai đến sinh con nơi bệnh xá chúng tôi, bởi vì, sinh con nơi hoàn cảnh thô sơ của các làng mạc thì thật nguy hiểm cho tính mạng cả mẹ lẫn con!

Chúng tôi cũng chú trọng việc đào tạo y tá bản xứ. Khi số y tá mỗi địa phương tạm đầy đủ, chúng tôi chuyển sang nơi khác và lại bắt đầu công việc huấn luyện ..

Cứ thế, công việc phục vụ nơi xứ truyền giáo trôi qua trong vòng 40 năm. Thế rồi tai nạn lưu thông xảy ra, tôi bị thương nặng và bị hoàn toàn tê liệt. Tôi được đưa về Pháp chữa trị. Từ một người hăng say hoạt động, tôi trở thành tàn tật, sống lệ thuộc hoàn toàn nơi sự giúp đỡ của người khác. Nhưng tâm tình truyền giáo không thay đổi, trái lại, vẫn tiếp tục. Giờ đây, tôi truyền giáo duy nhất bằng lời cầu nguyện và bằng tiếp xúc thường ngày với mọi người chung quanh. Tôi chú ý đến những người bệnh tôi có dịp gặp, an ủi và khích lệ họ ..

Một buổi sáng, trước khi đưa tôi xuống phòng tập luyện, anh y tá nhẹ nhàng nhắc tôi:

- Dì Gabriella ơi, Dì đừng quên mang theo tràng chuỗi Mân Côi nhé! Vì như thế, Dì sẽ nhớ cầu nguyện cho em và cho gia đình em!

... ”Con ơi, hãy hoàn thành việc của con một cách nhũn nhặn, thì con sẽ được mến yêu hơn người hào phóng. Càng làm lớn, con càng phải tự hạ, như thế, con sẽ được đẹp lòng Chúa. Vì quyền năng THIÊN CHÚA thì lớn lao: Người được tôn vinh nơi các kẻ khiêm nhường. Đừng tìm kiếm những điều khó quá đối với con. Những điều vượt sức con, con đừng xét tới. Những gì đã ấn định cho con, con hãy suy cho kỹ, cần chi phải hiếu kỳ! Đừng dây mình vào những việc quá sức con, vì những điều con trông thấy đã vượt quá trí hiểu của loài người” (Sách HUẤN CA 3, 17-23).

(“Annales d'Issoudun”, Juin/1998, trang 28-29).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt